

Црква Светог апостола Луке у Штикову је православна изграђена и освештана 1816. (према подацима Епархије далматинске). Инспирација за градњу и посвећење Св. Луки потиче од истоимене цркве у Уздољу коју су Турци порушили почетком XVI вијека.

Положај

Црква Светог Луке на гробљу у насељу [Штиково](#) смјештена је на прометној комуникацији између ивичних дјелова Петрова и Косова поља и простора подинарја и извора Крке и Цетине. Овај правац користио се највјероватније још у праисторијско доба, а интензивније у античко вријеме као најкраћи правац између територија великог римског муниципија у Магнуму (на подручју Балине главице и Умљановића) и неименованог муниципија на подручју око извора ријеке Цетине. Овај пријелаз преко обронака Свилаје користили су и Турци у свом посљедњем покушају да заузму Дрниш 1715. године.

Опис цркве

Црква Св. Луке једноставна је једнобродна лонгитудинална грађевина с полукружном апсидом, правилне оријентације. На pročелу се налази звоник на преслици са три звона. До Првог свјетског рата Штиковачка црква је имала само једно звоно. Посље рата је добила и друго. Звона су високог квалитета са једним од најлијепших и најјачих звукова у цијелом крају. Кристални лустер (звали су га Цока) цркви је поклонио Ненадић Никола звани Николаш у вријеме док био поглавар заједнице Колари крајем деветнаестог вијека. У вријеме његовог управљања Коларима он је заједно са братом Дмитром (Дмитрић) и

неким од синова свог брата Тодора (Тодораш) својим колима и воловима са жељезничке станице Дрниш дотjeraо Брачки камен који је употребљен за израду пода цркве и пода олтара. Као награду Колари су добили право да своје покојне сахрањују одмах иза олтара.

Иконостас је рађен у Сремским Карловцима и то два пута. Први иконостас је нестао (украден) током транспортовања за Штиково. Наручен је и направљен нови. Постоје индиције да је то било у другој половини XIX вијека. Могуће је да се то догодило тек по уградњи брачког камена за олтар и под цркве. Црква је реконструисана, офарбана и окречена 1930. године.

Црквена слава

Црква је била главно место за окупљање становништва. А највећи празник је био на дан Св. Луке 31. 10. кад је у цркву долазило више свештеника и врло често владика далматински. На славу су долазили и становници околних села, а славље је трајало до предвече. Поред вјерског обреда са литијом (пршион) и славском звоњавом било је играња народних кола, пјевања народних пјесама (женских и мушких ојкачких), бацања камена са рамена и разних других игара. Многи су са ове прославе отишли одабравши потенцијалну невјесту или чак водећи је кући без свадбе.

Никада није у Штикову било сталног свештеника који би свакодневно или бар једном недељно држао службу божију. Служба је држана повремено и по потреби. Црква сада припада парохији Биочић.

Галерија

{gallery}crkve/dalmatinska/crkva_stikovo{/gallery}

Спољашње везе

- Интернет презентација: [Завичајни клуб Штиковљана](#) .